

er kommet til det Resultat, at Jordens Værdi, da den overtoges, var den Sum, som blev betalt Manden. Hvad er det saa, det ærede Medlem staar og siger? Han staar og siger: Derefter er der ud af denne Jord taget saa og saa mange hundrede Læs Brunkul, — og de repræsenterer efter det ærede Medlems Beregning tilsammen en Værdi af 3½ Mill. Kr. Er det Brunkullene, der repræsenterer denne Sum? Nej, det er hele det Arbejde, som er nedlagt der, det er Tilvejebringelsen af Spor, det er Tilvejebringelsen af Arbejds-kraft for at udvinde Brunkullene. Det, jeg har oplyst paa Grundlag af Brændselsnævnets Skildring, er, at hele Forretningen ved Troldhede kommer til at give et lille Overskud paa et Par Hundrede Tusinde Kroner. Arbejdet, Anlægene o. s. v. medfører altsaa en saadan Udgift, at naar man sælger Kullene for ca. 20 Kr. pr. Ton, eller hvor meget det nu er, faar de danske Forbrugere Kullene, og den danske Stat faar et lille Overskud paa 100 000 Kr. Det, vi talte om i Fjor, og som det ærede Medlem paa sin forunderlige Maade blander sammen med det, der nu drøftes, var Spørgsmaalet om, hvad der forlangtes for Jorden, og her nævnede jeg, at der var Folk, som havde stillet deres Krav om Betaling for Jorden saaledes, at de vilde tjene 37 000 pCt. i Forhold til den Værdi, hvortil Jorden var sat til Ejendomsskyld.

Det ærede Medlem paastaar, at jeg har talt Haansord om Hedebonden. Det eneste, jeg har sagt om ham, er, at det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) først erklærer, at han ikke kender vedkommendes Forhold, men umiddelbart derefter — formodentlig med en eller anden Hensigt — betegner ham som en fattig Mand. Min Fremhæven af denne Mod-sætning: at det ærede Medlem den ene Gang siger, at han ikke kender hans Forhold, og den anden Gang betegner ham som en fattig Mand, er det eneste, jeg har sagt om Hedebonden. At denne Mand, som har købt og drevet Jorden, pludselig, fordi han ser, at der dybt nede i Jorden ligger noget, som Samfundet har Brug for, noget, som ingen Værdi havde før, og som kun har faaet Værdi nu, fordi der er en Verdenskrig, og fordi Samfundet er i Nød —, at han kan faa den Tanke, at det kunde indbringe ham store Beløb, ja, det kan man tilgive. Men man kan sandelig ikke forstaa, at en Lovgiver kan stille sig op og tale til Fordel derfor, navnlig ikke, naar det fremgaar af de Tal, som er fremlagte af Brændselsnævnet, at der ikke

tjenes noget derpaa, at Driften overhovedet kun omtrent lige balancerer.

Endelig vil jeg minde om, at dette jo slet ikke er en Strid mellem det ærede Medlem fra Give og mig, men det er en Strid mellem det ærede Medlem fra Give og Brændselsnævnet. Thi Brændselsloven er paa dette Omraade en Lov af en ganske særegen Art, idet Indenrigsministeriet slet ikke forvalter eller styrer disse Sager paa samme Maade som mange andre Sager, der er henlagte under Ministeriet. Afgørelsen er henlagt direkte under Brændselsnævnet. Dette har ved Loven faaet særlige Bemyndigelser og Beføjelser, bl. a. til at ekspropriere, og Brændselsnævnet bestaar af Rigsdagens Repræsentanter af alle Partier. Det er mod disse Rigsdagens særlige delegerede, at det ærede Medlem retter hele sit fuldkomne meningsløse Angreb.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Den højtærede Indenrigsminister sagde, at de 40 Vognladninger daglig, som jeg havde nævnt, var det hele; deri var ogsaa Afrømning o. s. v. (*Indenrigsministeren* [Rode]: Afrømning? Ikke et Ord!). Ikke et Ord? Ja, saa ved jeg ikke, for saa holder Tallene fuldstændig Stik. Den højtærede Minister har ikke Ret til at sige, at Prisen er 20 Kr. pr. Ton; den er nemlig mellem 25 og 30 Kr., omkring 30 Kr. pr. Ton. 300 Kr. er omtrent den Pris, en Vognladning staar i, og dersom Staten saa ikke kan tjene noget, var det i alt Fald en ganske urimelig Foranstaltning, man foretog overfor de private, som solgte Kullene billigere; Staten har jo ogsaa ved Indkøb til Maksimalpris hos private solgt Kul til en langt billigere Pris.

Ministeren siger, at det ikke er ham, men Brændselsnævnet, der har med denne Sag at gøre. Ja, jeg har hørt ved en anden Lejlighed, at det er Nævnene, man her har at gøre med. Men Nævnene har vi jo ikke her i Tinget. Jeg troede, at Ministeriet var ansvarligt for dette, og jeg forstaaer ikke, hvorledes en Minister kan stille sig saaledes, som den højtærede Indenrigsminister stiller sig overfor Hedebonden. Naar man hævder, at Mellemandlerne mellem de private Entreprenører og de Forretninger, som overtog Kullene, skal beholde deres Ret, at de skal have den Fortjeneste, som man